

TAEVASSE KIRJUTAJA

Paludes

Paludes ei ole vaja sõnu,
pelgalt pilguga võid
pehmitada kive.
Läbi pimeduse,
pisarate valgel
hüüad vaikivana
omaenda nime.

Anud südant, mille valutaval
lävel valvas tunnimees
jäab suladeski jääseks.
Ootad vaikimisel
põlvitades, millal
kas või ainsaks hetkeks
enesesse pääseks.

Õigem on

kurja eest pageda
põllule,
õela eest viskuda
vette,
lipata laande
ja laskuda
põlvili põlispuu
ette

rohtu, kus leegitsev
kastepärl
pilveski päeval
ei kustu,
ahmida piiskhaaval
endasse
ülaste heledat
usku.

Vanad armastuskirjad

Peos valgeid roose hoian.
Öö on pime.
Ei tea, kust siia sain,
sest rada polnudki.
Vist keegi hüüdis
unenäos mu nime,
ma ärkasin ja
siis me kohtusime,
mis sest, et tegelikult
sa ei tulnudki.

Peos roose hoian.
Kujutluse vilju.
Mets sõnu õhkab
sinu häälega.
Taas unenäosse
poetun tasahilju
ning sirvin vanu
armastusekirju,
mis saatmata ei jäänud kogemata.
Hoopis meelega.

Läbi enese

Läbi enese mineku laulud
saavad noodid me
verest ja luust.
Sõnad sõlmuvad
südame kaudu,
hinges õitsevast
elupuust.

Läbi enese tuleku luule,
see on leitu ja
kogetu lend.
Ent kui keegi me
mõtteid ei kuule,
sünnib meist väike
surnud legend.

Vikerkaare all

Elu õitseb
üle vikerkaare,
ajalilli täis ta
muldne rind.
Päev on kingitus
ja öö kui kaunis aare,
mida nokas hoiab
püütud sinilind.

Käies kikivarvul
elu kitsal sillal,
mis on õrnuke kui
jaanikuine hall,
päev ei lausu ega
öögi kosta, millal
ajaõiteks saame
vikerkaare all.

Taevasse kirjutaja

Need tähed, mis ma
kirjutasin taevasse,
on nüüdseks saanud
salmikuks mu laual.
Ja roosid, mis ma
joonistasin pilvele,
lumes õitsevad
mu vanemate haul.

Sala-saladus, mis
hingeldatud õhtusse,
vargsi tärganud mu
elus ehtsa tõena.
Tuuleluulesalm, mis
sirgeldatud liivale,
sündis uuesti mu
ammusurnud õena.

Sõnad

Sõnad, need sõnad,
mis reastuvad,
lauseteks saavad,
anuvad, paitavad,
sosinal siluvad
haavad,

muudavad helitud hetked
kuumaks ja
tunneterohkeks,
punguvad, paisuvad,
õitsevad, närbuvad
ohkeks.

Ükskõik, kui ohtralt
need sõnad ka
hinge ei läheks,
ikka on hetki, mil
sõnadest üksi
jäab väheks.